

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ

Στὴ σκοτεινισμένη
Τοῦ βουνοῦ σπηλιά,
Δὲν ἀκοῦς τραγοῦδια,
Δὲν ἀκοῦς μιλιά.

Τὸ μπαγλαμαδάκι
Δὲ μαγεύει πιά
Στόρπισαν κ' ἐφύγαν
"Όλα τὰ παιδιά.

Στ' ντεκὲν ἀπόψε,
"Όχι τοῦ Μπάσμα Λιά,
Οἱ χτυπιάδες μπῆκαν
Τάκαναν γιαλιά.

Σπάσαν ναργιλέδες
-Τοῦρνα, τοῦρνα νιά-
Κ' ἔκλεψαν τὸ μάππα
Τοῦ μικρομηνᾶ.

Κ' ἦσαν οἱ νεράιδες
Τώρα στὴ σπηλιά,
Μὲ τὰ μεταξένια
Καὶ χρυσὰ μιλλιὰ.

Εἶχανε λουλούδια
Μεσ' τὴν ἀγκαλιά,
Κ' εἶχανε στὰ χεῖλια,
Φίδια καὶ φιλιὰ.

Κ' ἦσαν γεργόνες,
Ξωτικές μαζί,
"Όχι! τα, ποῖος πεθίνει!
Ποῖος ἀπόψε ζεῖ!

Νὰ κ' οἱ ντερβισάδες,
-Τοῦρλα, τοῦρλα λά!-
Μὲ τὰ κομπολόγια
Καὶ μὲ τὸ λουλά.

Χῶσε μου, καλή μου,
Τὸ καμὶ βαθειά,
Κι' ἀπ' τὰ σπλάχνα βγάλε
Τὴν τρελλὴ καρδιά.

Καὶ κομμάτιασέ την,
Δός την στὰ σκυλιά,
Νὰν τὴ λυσοφᾶνε
"Όξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

Κι' ἂν χαροπαλέψω.
Κι' ἂν πονῶ πολὺ,
Κόψε μου τὰ πόδια
Καὶ τὴν χειραλή.

"Όχι! τα! κ' οἱ νεράιδες
Νύχτα στὴ σπηλιά!
Κλαίγαν καὶ τραβοῦσαν
Τὰ χρυσὰ μαλλιὰ.

Μ. ΔΑΜΙΡΑΛΗΣ

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ἄ κ. Χατζηδάκης στὴν Ἀθηνά (τόμος μ' σελ. 20) ξανάρχεται μὲ τὴ μέθοδό του νὰ μὴν ἀναφέρει τὸν ἀντίπαλο στὴν παραγωγή τοῦ γυτεῦω (γράφει γητεῦω) ἀπ' τὸ γυφτεῦω, λέει.

Εἶπαμε πὼς γυφτεῦω λέξη δὲν ὑπάρχει κ.τ.λ. (Γ.Γ.Ε. α', 28, β', 44), ἀφτοῦς ὅμως λέει: τώρα πὼς καὶ ἡ λέξη καφταντάρης θὰ ὑπάρχει, λέει, στὰ τούρκικα (Ἀθ. μ', 21). ἐνῆντια στὴν ἐπίσημη γνώμη τοῦ μακαρίτη Καρολίδου ποὺ γεννήθηκε στὴ Μικρασία καὶ μητρικὴ του γλῶσσα εἶταν ἡ Τούρκικη, ποὺ τὴν ἤξευρε καὶ κατὰβραβη, γιατί τὴ σπούδασε μὲ ὅλες τὶς σχετικὲς τίς ἄλλες Ἀνατολικὲς γλῶσσες κ' ἐνάντια σ' ὅλα τὰ τούρκικα λεξικά.

Σημειώστε πὼς ὁ κ. Χ. γρὺ δὲ σκαμπάζει ἀπὸ Τούρκικα οὔτε καὶ τὸν μέλει γιὰ τὴν ἀλήθεια. τὸν μέλει μόνο γιὰ τὸ πείσμα του (Γ.Γ.Ε. α', 45) καὶ γιὰ τοῦτο ἐπιμένει πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχει, λέει, τούρκικο καφταντάρης ἔτσι μπορεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ στὴν Ἑλληνικὴ τὸ γυφτεῦω, ποὺ ἀπ' ἀφτὸ γίνεται λέει, τὸ γυτεῦω. Ὅμοια καὶ ὁ Πάπας γιὰ νὰ σιγουράρει τὴν ἀσπορη σύλληψη τῆς Θεοτόκου, καθιέρωσε πὼς κ' ἡ ἴδια ἡ Θεοτόκο ἀσπόρως συνελήφθη, κ' ἔτσι ἔχουμε καὶ τὴν ἀσπορη σύλληψη τῆς ἁγίας Ἀννης. Βλέπετε σεῖς καμιά διαφορὰ σάφτη τὴν παρομοίωση;

Κι' ἀκόμα ὁ κ. Χ. γιὰ ν' ἀποδείξει πὼς ὁ Καρολίδης δὲν ἤξευρε τὰ Τούρκικα μῆτε ἴσα μ' ἀφτόνε (τὶ λές, ἀδερφέ μου!) ἐπιμένει πὼς ὑπάρχει, λέει, λέξη τούρκικη ρεγκί, λέει.

Δάσκαλε, σὲ κορόϊδεψε ὁποῖος σοῦ εἶπε πὼς ὑπάρχει στὰ τούρκικα ὄνομα ρεγκί. Δάσκαλε, σοφίζεσαι στὴν Ἀθηνά (τ.μ', σ. 21 καὶ 22) μὰ καὶ ποῦ δὲ σοφίζεσαι, διὰ τὰς μέγαν ἀντίπαλο καὶ δημοκοπεῖς;— Καλὲ πὲς τὰ ρωμαίικα ὡστὰ κ' ἄσε τὰ τούρκικα ποὺ δὲν τὰ ξαίρεις. Λοιπὸν ἡ λέξη ρένκ εἶναι ἡ τούρκικη ὀνομαστική. Τὸ ρεγκί εἶναι ἡ αἰτιατική τοῦ ρένκ, μὰ τὴν αἰτιατικὴν ἀφτὴ εἶπαμε (Γ.Γ.Ε. α', 131—133) δὲν μπορούσε νὰ τὴν πάρει ὁ λαὸς μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κάνει τὸ χατήρι σου, δάσκαλε, καὶ νὰ σχηματίσει ἀπ' ἀφτὴ τὰ πάγκοινα, τὰ πάγκοινα εἶπαμε οὐρανί, βυσσινί κ.τ.λ. Τὸ πὼς γίνονται ἀφτὰ τὸ δείξαμε (στὴ Γ.Γ.Ε. κοίτα παραπάνου ὡς τ. γ', σ. 163—164), οὔτε μπορούμε νὰ λέμε πάντα τὰ ἴδια γιὰ τὸ χατήρι σου, δάσκαλε. Ἐτσι σοφιστεῖς λές καὶ στὴν ὑπόσημ. Ἀθ. μ', 22. Τὸ ρέγκ δὲν τὸ λέμε στὴν Ἑλλ., εἶπαμε, δὲν τὸ λέμε καὶ πὼς μπορούσε λοιπὸν νὰ γίνῃ πρότυπο γιὰ τὰ οὐρανί κ.τ.λ.

Πρὶν μιλοῦσε μόνο γιὰ ρεγκί, τώρα ποὺ τοῦ δείξαμε ἡμεῖς πὼς ἡ τούρκικη λέξη εἶναι ρένκ (ποὺ δὲν τῷ ξαίρε-καθόλου ἀφτὸ) καὶ πὼς ἡ αἰτιατικὴ τῆς κίνει ρεγκί, τώρα κάνει πὼς